ఎంత చేసుకుంటే అంత

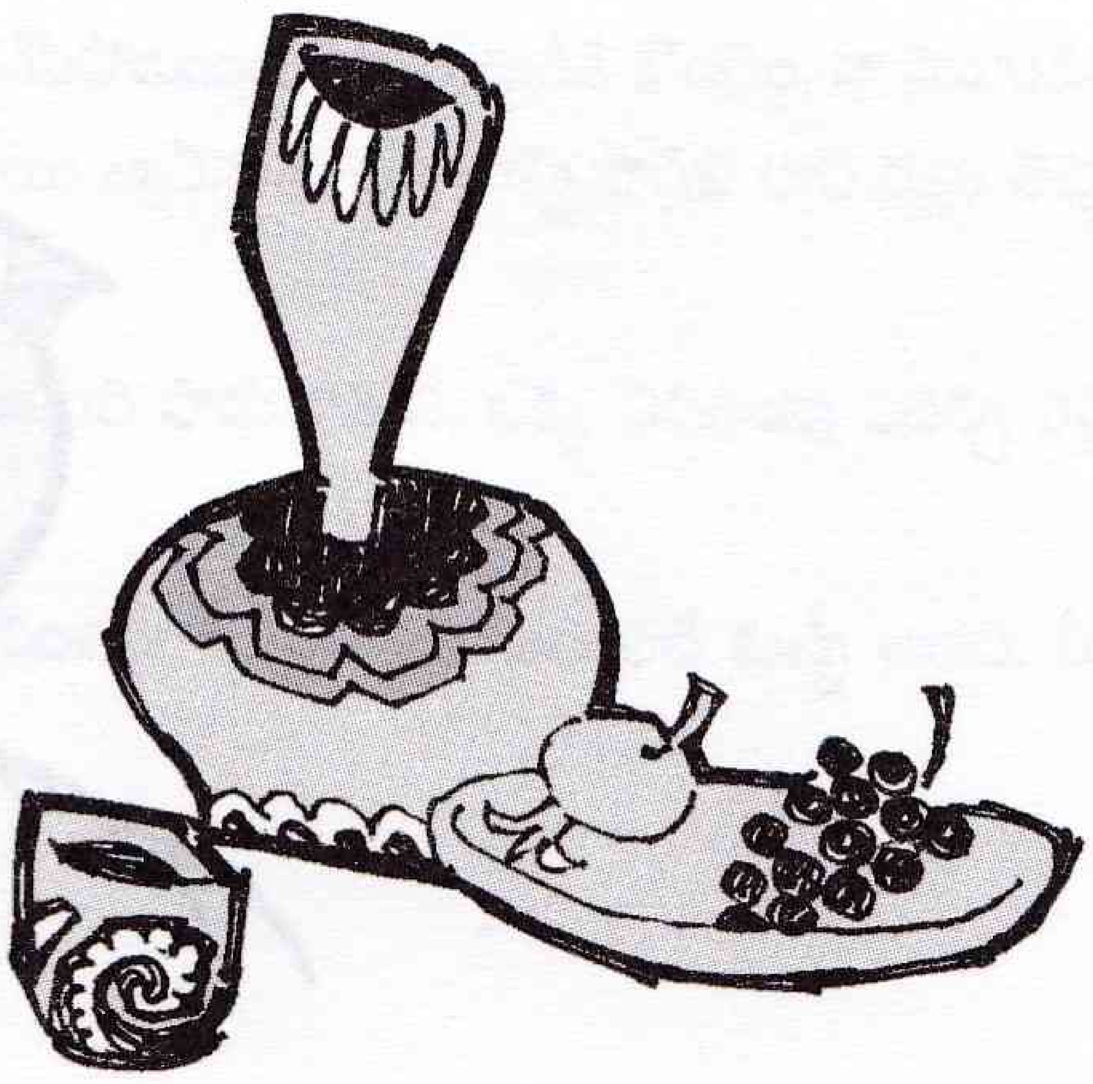

గొడ్డుమేకా పిల్లాజెల్లా ఉన్న ఒకామె ఒకరితో పెట్టుకోదు. ఒకరికి పెట్టదు. నేనూ నా వాళ్లూ, నేనూ నా యిల్లూ, నేనూ నా డబ్బు... యిదే ఆమె వాటం. పాలు అమ్ముతుంది. పిడకలు అమ్ముతుంది. అంతే. ఎవరితో ఏ ములాజా పెట్టుకుంటే ఏం సాయం అడుగుతారో అని దూరం దూరంగా వుంటుంది.

ఒకరోజు ఆమె గడప ముందుకు ఒక ఫకీర్ వచ్చాడు.

'అమ్మా. ఖైరాత్ (ధర్మం) చెయ్యి' అని అడిగాడు.

ఆ టైములో ఆమె పేడాగీడా అంతా పోగేసి పిడకలు చేస్తోంది.

'ఖైరాత్ లేదు గీరాత్ లేదు. పోయిరా పో' అంది.

ఫకీర్ కదల్లేదు. 'అమ్మా. దేవుని పేరున ఖైరాత్ చెయ్యి' అన్నాడు మళ్లీ.

'యింట్లో వంట కాలేదు. నేను పనిలో వున్నాను. చేతులు ఖాళీ లేవు. పోయిరా పో' అందామె.

ఫకీర్ కదల్లేదు. 'ఆకలిగా వుంది. ఖైరాత్ చెయ్యి' అన్నాడు వదలకుండా.

పిడకలామెకు ఒళ్లు మండిపోయింది. 'ఆకలిగా వుందా? అయితే ఇది తిను' అని పిడకగా కొట్టబోతున్న పేడముద్దను తీసి ఫకీరు మీదకు విసిరింది. అది వెళ్లి ఫకీరు బొచ్చెలో పడింది.

'నువ్వు యిచ్చిందే తింటా' అని ఫకీరు వెళ్లి బావి దగ్గర కూర్చుని ఆ పేడముద్దని శుభ్రంగా కడిగాడు. కడగగా కడగగా అందులోంచి ఒక పెసలగింజ బయటపడింది. దానిని నోట్లో వేసుకుని తిన్నాడు.

ఏళ్లు గడిచాయి. పిడకలామె ప్రాణం వదిలింది. పైకి వెళ్లింది. పైలోకాలు చాలా బాగున్నాయి. అక్కడ చాలామంది ఉన్నారు. వాళ్లు కలిసి మెలసి ఉన్నారు. అందరూ అన్నీ పంచుకొని తింటున్నారు. కాని పిడకలామెతో ఎవరూ మాట్లాడడం లేదు. ఎవరూ పలకరించడంలేదు. ఈమెను దూరంగా ఒంటరిగా ఒక పెసల చెట్టు కింద వదిలేశారు.

ఆమెకు ఎవరితోనైనా మాట్లాడాలని వుంది. కానీ భూలోకంలో ఆమె ఎవరితోనైనా మాట్లాడి వుంటేగదా. ఆమెకు వాళ్లు తింటున్నది పంచుకొని తినాలని వుంది. కాని భూలోకంలో ఎవరితోనైనా పంచుకొని తిని వుంటే గదా. ఆమెకు వాళ్లతో తన కష్టసుఖాలు చెప్పుకోవాలని వుంది. కానీ భూలోకంలో ఒకరి కష్టసుఖాలు విని వుంటేగదా.

అందరికీ పంచభక్ష్య పరమాణ్ణాలు వస్తుంటే, ఈమెకు మాత్రం పళ్లెంలో ఒక్క పెసలగింజ మాత్రమే వస్తా వుంది.

'యా ఖుదా? యిదేం న్యాయం' అని అనుకుంది పిడకలామె.

అప్పుడు ఒక దూత వచ్చి ఆమెతో యిలా చెప్పాడు. 'చూడమ్మా. బతికినన్నాళ్లు నువ్వు ఎవ్వరికీ ఏ సాయమూ దానమూ చేయలేదు. నువ్వు చేసిందంతా ఒక ఫకీరుకు ఒక పెసలగింజ దానమే. అందువల్ల నీ పేరున యిక్కడ అల్లా ఈ పెసలగింజను నాటాడు. దీనికి ఎంత కాస్తే అంతే నీ తిండి. దీని నీడే నీ యిల్లు. అనుభవించు' అని వెళ్లిపోయాడు.